

## במרחב

(המשך מעמוד 7)

להחריף עוד יותר את המחלוקת בין דמשק לבין קאהיר ובגדאד. כי גמאל עבדאל-נאצר אינו מרשה קיום מסלוגה קומוניסטית ב־ארצו, ועבדאל-סלאם עארף רואה בקומוניסטים סוכנים זרים המסכנים את מיטטרו. המישענת היחידה של הבעת נשארה מוסקבה. כי למרות שגם מספר ארצות מערביות נתנו מענקים ומילחת לסוריה, לא חל רדיו דמשק להוקיען כאימפריאליסטיות וקולוניאליסטיות. ואילו מוסקבה סיפקה לא רק מילחת וציוד, אלא גם נשק. השבוע נאלץ חאפז לשלם את המחיר הפוליטי שחייבה תלות זו: הוא הסכים לשוּבו של בקדאש מגלותו בפראג ולחידוש פעילותה של המפלגה הקומוניסטית. הדבר הרחיק את דמשק עוד יותר מקאהיר, ואילו לבירת המועצות ניתן בסיס יציב יותר ל־תימרון בעולם הערבי.

הספן רכרוכי. שובו של בקדאש, בעל המיבנה הרחב והפנים המשופמים, יוכל רק להקשיח יותר את הקו הסורי נגד ישראל.

בעוד הקומוניסטים המצריים קוראים ל־הבחון בין העם הישראלי לבין ממשלת ישראל, ובעוד המפלגה הירדנית דוגלת בפירוש בקיומה של מדינת ישראל, חזר בקדאש והצהיר, כי כל יהודי הוא ציוני — ומכיוון שהציונות פטולה לחלוטין, הרי יש ללחום בכל יהודי ולגרשו.

בועידת המפלגות הקומוניסטיות הערביות, שנערכה בפראג לפני כשנה, היה בקדאש הקיצוני ביותר כלפי ישראל. הצטרפות הקיצוני השמאלי לנבחרת הסורית לא תפריע לראשי הבעת, המשתללים מזה שנים להוכיח כי הם הגורם האנטי־ישראלי ה־עיקבי ביותר במרחב, וכי גמאל עבדאל-נאצר אינו אלא הספן רכרוכי.

## קפריסין

הגנרל והנשיא

התורכים ישבו בשקט ועקבו אחרי ה־מאבק שהתחולל בקרב העדה היוונית. מצד אחד ניצב הארכיבישוף מקאריוס, נשיא המדינה. מולו התייצב ג'ורג' גריואס, מנהיג המחתרת האנטי־בריטית לשעבר וכיום ראש המטה הכללי של צבא קפריסין. כאשר חזר לאי, אחרי פרוץ הקרבות בין התורכים והיוונים, נתקל גריואס ביחסו העויין של מקאריוס. הנשיא ניסה בתחילה לדחוק את רגליו מכל עמדה של ממש, נאלץ לבסוף למנותו מפקד המישמר הלאומי.

קציני הצבא הסדיר היו כולם פקודיו־לשעבר של גריואס, והם היו נאמנים לו יותר מאשר לנשיא. כאשר הפך הגנרל הצמוק את המישמר הלאומי לכוח של ממש, נכנע לו הנשיא, מינהו ראש המטה הכללי — ובזאת הכיר, רשמית, במעמדו כאיש מספר שניים באי. אולם גריואס אינו מסתפק במעמד זה; הוא רוצה להיות האיש מספר אחד — לפחות במה שנוגע לקביעת עתידה המידי של קפריסין.

קברות להמונים התורכים. ההפתעה הגדולה ביותר שחולל מקאריוס, עם התחלת הקרבות באי, היתה הצהרתו כי הוא שואף לעצמאות. במחיר השליך הצידה את דגל אנוניס, שתחתו לחמה המחתרת באנגלים. בגידה זו בסיסמה הישנה היא אשר דחפה את גריואס לשוב לאי.

עתה ברורים לגמרי ההבדלים בין ה־שניים. גריואס מזדיר השכם והערב כי יעודה הבלעדי של קפריסין הוא האיתור עם יוון, אינו מסתיר את העובדה שהוא נשמע יותר לאתונה מאשר לארכיבישוף. הוא נישען על כל הכוחות המזוינים של העדה היוונית, כשיחזיות הצבא היווני ה־מוצבות באי משמשות לו רזרבה. ואילו מקאריוס חוזר ומכריז, כי יש תחילה להקים מדינה עצמאית, בה יהיה לרוב היווני שלטון מוחלט. רק אז, יסכים להצגת הבחירה בין אנוניס, ופירוד. הוא גהנה בעמדתו זו מתמיכתה הבלתי־מסוייגת של המפלגה הקומוניסטית החזקה, ושל חלק ניכר מן המחנה הימני.

בינתיים מחכים התורכים בשקט. ההנחה היסודית שלהם היא, כי רק אחרי שיוכרע המאבק בין גריואס לבין מקאריוס יתפנו היוונים לחדש את המלחמה בהם. אולם ייתכן מאד כי שני היריבים יחליטו לדחות את ההכרעה הפנימית, ינסו להפתיע את המיעוט התורכי ולהכניעו במלחמת־בזק.

כדי לשרש כל תיקות־שוא ממוחותיהם של התורכים, הזהירם השבוע גריואס: "עוד יהיו כאן הקאטומבות (קברות ה־מונים), והם לא יהיו הקאטומבות של יוונים, אלא של תורכים."

# יש להם דבר משותף!



כי היא פעימה לכולם!

פילטר דובק